

Brittany Geragotelis

Vrăjitoare la ananghie

Traducere din limba engleză

ALEXANDRA HRISTACHE

editura rao

10 iunie 1692

Era ziua în care Bridget Bishop fusese condamnată la moarte și ea nu se putea gândi decât că nu va apuca să își vadă fata măritată. Ea însăși fusese cununată de trei ori până atunci și fiecare nuntă fusese deosebită. De fiecare dată învățase ceva nou despre iubire și despre viață și intenționase să îi împărtășească învățăturile singurei sale fiice, Christian, pentru a o feri măcar de o parte din greșelile făcute de ea.

„De exemplu: să fii sigură că viitorul tău soț are o inimă puternică, astfel lumea nu te va acuza că i-ai făcut vrăji atunci când, de fapt, a murit de infarct“, gândi ea oftând.

Sau poate ar fi trebuit ca mai înainte de toate să o fi învățat pe Christian cum să nu iasă în evidență. Pentru că, până la urmă, nu era de vină tocmai reputația ei de femeie rebelă pentru că se afla acum încătușată în subsolul jilav al pușcăriei locale? Prietenele ei o preveniseră cu privire la hainele roșii pe care insista să le poarte. Îi spusese că această culoare le stârnea o anumită reacție bărbaților din Salem și, bineînțeles, le supăra pe femeile ai căror bărbați salivau după ea.

Și apoi mai era și faptul că stăpânea mai multe cârciumi, ceea ce, în secolul al XVII-lea, nu prea se cădea din partea unei femei respectabile. Bărbații erau de obicei aceia care controlau fluxul de bere, iar unii erau de părere că e de prost gust ca o femeie să se afle în preajma atâtor bărbați chercheliți.

Gândul la toate cele ce cu siguranță se petreceau deja în absența ei o neliniști pe Bridget. Fără îndoială că ospătărițele ei deja umpleau pe gratis halbele și lăsau bărbații să joace pe bani. Fără

ea probabil că urma să se ducă totul de răpă. Și nici nu avea să mai fie atât de distractiv fără ea pe-acolo. Dar, în curând, nimic din toate astea nu avea să o mai preocupe, se gândea Bridget. În cele aproape două luni de când fusese arestată pentru vrăjitorie, timpul încetase să mai curgă pentru ea. Habar nu avea cât era ceasul, celula ei nu avea ferestre, iar ceilalți nelegiuïți erau ținuți separat. Dar la cât de mulți vizitatori avusese de-a lungul ultimei zile, cu siguranță nu mai avea mult timp la dispoziție. Sau cel puțin așa îi spusese pastorul care venise în acea dimineață să îi citească ultima rugăciune înainte de întâlnirea cu Creatorul și să o întrebe dacă voia să își mărturisească păcatele. Răspunsul lui Bridget fusese același ca și până atunci: că nu făcuse niciodată nimic rău vreunei alte ființe. De-abia reușise să-și stăpânească mânia când slujitorul lui Dumnezeu oftase și dăduse din cap descumpănit, lăsând-o apoi din nou singură în celulă.

Întreaga situație era o mare harababură, iar ea tot nu înțelegea cum de lucrurile scăpaseră de sub control în asemenea hal.

Înainte să apuce să se mai gândească încă o dată la evenimentele care conduseseră la vânătoarea de vrăjitoare, auzi zgomot de pași venind spre celula ei și cum un bărbat își dregea glasul. Își ridică privirea, știind deja cine era vizitatorul.

– Părinte Samuel Parris, spuse Bridget într-un târziu. Ce vânt te aduce pe-aici? M-am întâlnit deja cu un membru al Bisericii pe ziua de azi...

– Știi că nu de asta am venit, Bridget, spuse părintele Parris înaintând spre ea până când ajunse cu fața aproape lipită de gratii.

– Ai venit să mă ajuți să evaderez? pufni ea sarcastic.

Preotul nu răspunse, în schimb se uită stingherit prin încăpere.

– Haide, Samuel, fii pe pace, știi că nu poți face nimic, spuse Bridget de data aceasta cu tristețe în glas. Își coborî privirea spre lanțurile de la mâini, zăngănindu-le fără tragere de inimă. Am încercat să mă eliberez din lanțurile astea afurisite de când m-au băgat aici, dar se pare că o să fie nevoie de ceva mai multă magie

pentru a reuși. Bridget chicoti puțin gândindu-se la ce spusese, dar părintele își păstră expresia sobră. Bridget oftă dându-și ochii peste cap.

– A fost o glumă, spuse ea căutând privirea prietenului său. Când ochii li se întâlniră, acesta îi răspunse cu un surâs. Cum de-am ajuns aici, Samuel? Cum de-au scăpat lucrurile de sub control? Ezită înainte să pună următoarea întrebare. O apăsa de când începuse totul și nu mai putea să se abțină. Samuel, de ce le-au acuzat pe Sarah și pe Tituba de vrăjitorie? Cum au putut să facă asta știind... ceea ce știi?

– Copiii, tot copii... spuse preotul cu voce blajină, ca și cum ar fi fost o scuză rezonabilă pentru cele petrecute.

– Dar sunt copiii *tăi*, Samuel. Cel puțin Betty. Iar Abigail este nepoata ta, se răsti ea. Și sunt de-ai noștri! De ce ne-ar învinui public cei din propriul nostru sabbat că le-am făcut vrăji? Ar fi trebuit să știe că se va ajunge la o astfel de isterie.

– Cred că știau.

Părintele se aplecă pentru a fi la același nivel cu Bridget, sprijinindu-se cu mâna dreaptă de gratii. Bridget crezu inițial că îl luase cu leșin, dar, uitându-se mai atent, observă o strălucire ciudată în ochii lui. Cu siguranță avea vedenii, căci văzu în ochii lui o mică scânteie de ură.

– E, hai, Bridget, spuse el încet. Nu fi așa surprinsă. Credeam că până acum ai înțeles ce se întâmplă având în vedere darul tău extraordinar de a ghici viitorul. Dar se pare că nu ești chiar așa de specială cum ne-ai făcut să credem, nu?

Bridget simți cum i se taie răsuflarea în timp ce adevărul celor spuse de preot o lovi mai puternic decât acuzația inițială de rea întrebuintare a darurilor magice primite de la Dumnezeu. Dar era o femeie mândră și ultimul lucru pe care l-ar fi făcut ar fi fost să lase pe cineva să îi vadă slăbiciunile. Cu atât mai puțin pe dușmanul ei.

– Tu știi mai bine ca oricine că nu este tocmai o știință exactă ce facem noi, spuse Bridget ridicând din umeri, deși ar fi vrut să

îl ocărăscă. Atunci de ce, Samuel? De ce le-ai întors spatele alor noștri? Propriului tău sabat? Nu-mi zice că ai făcut-o pentru că nu te-au ales Clerii să le fii căpetenie.

Clerii era numele dat „adunării secrete de vrăjitoare din Salem” și era cel mai mare sabat din Massachusetts.

În timp ce Bridget aduse vorba de familia lor întru magie, Samuel izbucni într-un râs greoi și pe un ton jos, apoi din ce în ce mai însuflețit, pe măsură ce hohotele îi zgâlțâiau tot mai tare trupul. Râsul acela nu semăna cu nimic din ce auzise Bridget până atunci și, pentru prima oară în cei treizeci de ani de când îl cunoștea pe părinte, își dădea seama că, de fapt, nu îl cunoștea deloc. Ba, mai rău de atât era că, ea fiind una dintre Cleri, îl învățase multe secrete de-a lungul anilor. Unele dintre acestea s-ar fi putut dovedi primejdioase pentru cei din jur dacă ar fi ajuns pe mâini greșite.

– Tot ce trebuia să faci era să mă votezi, se răsti el schimonosindu-și fața. Nimeni altul nu ar fi reușit mai bine ca mine să îi conducă pe Cleri spre a deveni cel mai puternic sabat din New England. Dar de fiecare dată când veneam cu vreo idee, o refuzai. Mă tratai de parcă nu aș fi fost la fel de însemnat ca tine. Ca și cum fără tine aș fi un nimic.

Bridget își ținu gura, dar mintea ei se chinuia să găsească o cale de scăpare din încurcătura în care intrase. Judecând din nou puterea lanțurilor, șopti *Oxum expedis* și își concentră energia pentru a-și elibera mâinile. Dar, după o mică smucitură, era clar că nu avea să plece nicăieri prea curând.

– A, nu știu dacă ți-am zis: ți-am făcut o vrajă. Bine, nu chiar ție. Mai degrabă celulei tale și lanțurilor, spuse Samuel cu satisfacție. Până la urmă, se poate spune că am și eu daruri magice.

Bridget nu putea să creadă ce îi auzeau urechile. Omul în care avusese încredere oarbă ani la rând îi spunea că fusese băgată la închisoare chiar de el. Era invidios pe puterea ei și voia să fie la conducerea Clerilor, acesta era motivul pentru care Bridget avea să moară în acea zi.

– Nu am vrut niciodată putere asupra Clerilor, spuse ea cu sinceritate. Tot ce voiam era să mă îngrijesc de cărciumile mele, să petrec timp cu fiica mea și, poate, să mă recăsătoresc. Atât.

– Da, știu. Și asta mă scoate din minți. Lipsa ta de imaginație este tragică, spuse el. Dacă ai fi gândit cum gândesc eu și ți-ai fi folosit puterile pentru ceva mai mult decât pentru niște trucuri mărunte, nu ar mai fi trebuit să fac toate astea. Învălu camera cu o mișcare amplă a mâinilor de parcă ar fi făcut turul temniței, nu ca și cum și-ar fi mărturisit păcatele față de ea.

– Ți-am zis atunci și îți mai zic și acum, Samuel. Este împotriva jurământului unei vrăjitoare să își folosească puterile în scopul câștigului personal sau pentru a face rău. Hotarul dintre lumină și întuneric este foarte fragil și am auzit ce se întâmplă cu cei care le amestecă.

– Da, răspunse Samuel ridicând dintr-o sprânceană într-un fel răutăcios. Sunt *dezonozați*. Așa cum o să fiu și eu după ce o să se termine toată treaba asta.

Bridget era gata să se ia la harță cu el când șase străjeri intrară în încăperea micuță din afara celulei sale și îi făcură un semn lui Samuel. Acesta răspunse la rândul lui tot printr-un semn și se întoarse să se mai uite o dată la ea.

Credea că va vedea o urmă de regret pe fața lui după atâția ani petrecuți împreună, dar nu văzu nimic. Același lucru începea și Bridget să simtă.

Nimic.

– Sincer, nu aș fi vrut să se încheie așa, Bridget, spuse el. Pentru străjeri probabil că asta însemna un fel de rămas-bun, dar ea știa mai bine despre ce era vorba. Samuel încerca să își justifice acțiunile. Fie că era un sentiment autentic, fie o spunea doar pentru publicul de față, nu mai avea nicio importanță. Adevărul era că nimeni nu mai putea să facă nimic pentru ea acum. Îi venise timpul. Dar lucrurile erau departe de a lua sfârșit. Samuel îi limitase, într-adevăr, puterile, făcându-i imposibil să rupă lanțurile, dar asta nu

însemna că nu mai avea și alte daruri pe care să le poată folosi. Trebuia doar să ia legătura cu fiica ei.

Bridget o implorase pe Christian să rămână acasă pentru a nu asista la execuția propriei mame. Astfel că nu avea cum să o înștiințeze față în față de planul lui Samuel. În schimb, Bridget apelă la un truc mai vechi al ei. Un truc pe care nu mai avusese voie să îl folosească odată ce fiica sa ajunsese la maturitate.

„Scumpa mea, mă auzi?”

Bridget trimise mesajul cu ajutorul minții către mintea fiicei sale, așa cum făcea când Christian era copil. Acest dar se dovedise a fi foarte util când fata începuse să se maturizeze, iar ea încerca să o învețe cum să își asculte conștiința. Însă se întorsese împotriva ei în momentul în care Christian realizase că alți copii nu auzeau voci în mintea lor. Când își dăduse seama că mama ei era cea care îi putea intra în minte oricând, Christian îi interzisese lui Bridget să își folosească puterea în acest fel atât timp cât nu ea era cea care iniția contactul.

Bridget se gândise că aceasta era o împrejurare aparte și Christian o va ierta.

„Da, mamă. Ești teafără? Ce se întâmplă?”

Bridget tresări simțind durerea și agitația din vocea fiicei sale. Știa că moartea sa avea să o afecteze mult pe singura ei odraslă și acum trebuia să recunoască faptul că singura familie care i-ar mai fi rămas lui Christian ar fi putut să fie chiar dușmanul ei. Asta o făcu pe Bridget să se simtă și mai prost la gândul morții. Bridget încercă să își limpezească gândurile pentru a nu îi transmite fiicei sale neliniștea care o cuprinsese.

„Totul e bine, copilă. Am avut mai mulți vizitatori azi și o conversație foarte plăcută.” Bridget se gândi că nu era acum momentul potrivit să își facă probleme pentru minciuni nevinovate. „Totuși, trebuie să îți spun ceva și nu am prea mult timp...”

„Da, mamă?”

„Există un trădător printre cei din sabat. Părintele Parris nu

îți este prieten. Este însetat de putere și în stare să facă orice ca să o obțină. El este cel care a divulgat numele surorilor noastre vrăjitoare și ne-a limitat puterile de când suntem ținute aici. Nu știu cu siguranță dacă o să vină după tine și după restul Clerilor, dar, oricum, ca să ai șansa de a supraviețui, trebuie să fugi de el.”

La capătul celălalt, Christian făcu o pauză, iar Bridget putea să își dea seama, după felul în care i se tulburară gândurile, că încerca să găsească un înțeles în cele spuse de ea. Într-un final, răspunse.

„Înțeleg. Am timp să îți anunț pe ceilalți?”

„Nu știu sigur în cine poți avea încredere. Mai bine să pleci în liniște și fără să fii observată.”

„Bine. Îmi fac bagajul chiar acum. Unde să mă duc?”

Christian se întreba pe sine, dar Bridget răspunse oricum.

„Îți mai amintești unde ne petreceam verile când erai mai mică? Du-te acolo. Nimeni nu știe de cabana aceea, ceea ce înseamnă că nu ar trebui să te poată găsi. Du-te acolo, ascunde-te și fii în siguranță, copila mea.”

Bridget izbuti să simtă durerea pe care o simțea fiica sa ca și cum propria ei inimă s-ar fi rupt în două. Din cauză că simțea emoțiile altora, încetase să se mai amestece în mințile oamenilor. Uneori era foarte greu, ba chiar copleșitor, să pui sentimentele altora mai presus de ale tale.

– Ți-a venit ceasul, vrăjitoare Bishop, spuse unul dintre străjeri descuind ușa. Observă că o spusese ca și cum urma să o ducă la o mică plimbare, nu la propria execuție.

Bridget dădu din cap și se îndreptă spre ușă în întâmpinarea străjerului. Își întinse mâinile sperând că îi vor scoate cătușele, dându-i o ultimă șansă de a se salva. Dar norocul i se terminase, iar bărbatul încruntat o luă de braț și o târî spre ieșirea din clădire. Nu se împotrivi. Își petrecu ultimele momente din viață luându-și rămas-bun.

„Acum mă cheamă, Christian. Dorința mea este să pleci chiar acum și să faci orice îți stă în putere pentru a trăi o viață fericită și

în siguranță. Dar te rog să îmi promiți un lucru: dacă reușesc totuși să te prindă... luptă-te din toate puterile. Să lupți pentru mine. Te iubesc pentru veșnicie, draga mea. Voi fi mereu cu tine.“

„Și eu te iubesc, mamă.“

Bridget nu mai putea să își controleze lacrimile care îi curgeau acum pe obraji și fu nevoită să se retragă din mintea lui Christian înainte ca aceasta să simtă ceea ce urma să i se întâmple mamei sale.

Între timp, străjerul o condusese deja afară și traversară împreună piața, până ajunseră la structura mare din lemn care se înălța deasupra sutelor de cetățeni adunați în Gallows Hill ca să privească. Își ținea capul în jos, mergând prin mulțime și având grijă să nu se împiedice pe scările construite în grabă. Bridget știa că oamenii nu se așteptaseră să se dea verdictul atât de repede, dar iată că se afla acolo.

Se așeză pe locul marcat cu un X negru vopsit de-a lungul scândurilor și își ridică picioarele desculțe, uitându-se curioasă la negreala de pe tălpi.

Într-un târziu, când își ridică privirea pentru a se uita la gloata strânsă în fața sa, văzu un amestec de prieteni și dușmani. Pe unele fețe vedea tristețea, ba chiar zări și câteva lacrimi rostogolindu-se pe obraji murdari. Totuși, erau mai mulți cei care priveau cu aroganță, părând chiar bucuroși să o vadă acolo unde era.

„Ce face frica din om“, gândi ea. Bridget știa că nu era vina lor; oricum, nu în mod direct. Persoana responsabilă era tot un vrăjitor, la fel ca ea. Samuel Parris. Și toate astea din cauză că nu era dispusă să își folosească puterile magice pentru a face rău, ceea ce era, în mod ironic, același motiv pentru care acum o aștepta spânzurătoarea.

Șeriful îi strecură ștreangul în jurul gâtului și îl strânse până când îi veni greu să respire. Cu toate astea, își ținea bărbia sus și refuza să plângă.

– Care sunt ultimele tale cuvinte, vrăjitoare Bishop? o întrebă acesta cu oarecare satisfacție în voce.

Vrăjitoare la ananghie

Bridget înghiți cu greu și speră ca vocea să îi rămână puternică și mândră.

– Doar că sunt nevinovată ca pruncul nenăscut, spuse ea tare adresându-se mulțimii. Nu am făcut niciun legământ cu diavolul. Nu l-am mai văzut până acum niciodată, de când sunt eu. Sunt nevinovată.

Mulțimea începu să murmure în jurul ei și reuși să audă câțiva oameni obiectând, dar deja îi fusese aruncată gluga neagră pe cap, blocându-i-se orice șansă de a vedea cine ce spunea.

– Îi sunt supusă Creatorului meu și chiar și după moarte îi voi face voia. Rugăciunea era spusă în șoaptă, dar o făcu să se liniștească, ceea ce nu se mai întâmplase de când fusese arestată. „Binele va învinge *mereu* și răul *va fi* pedepsit. Dumnezeu mi-e martor că *voi face* să fie așa. Odată cu aceste cuvinte, podeaua de sub picioarele ei se deschise, iar Bridget Bishop căzu în întunericul de dedesubt.

¹ În engleză, în original, *Dealul Spânzuraților* (n. tr.)

Capitolul întâi

M-am trezit cu trupul zvâcnind exact în momentul în care femeia căzu și muri. Respiram accelerat și părul ud de transpirație mi-era lipit de cap. Inima îmi bătea de parcă aș fi alergat la maraton cu toate că dormeam de câteva ore. Mi-am întors capul să mă uit la ceasul de pe noptieră și am înjurat văzând ce oră era. Aș mai fi avut încă o oră de dormit până să mă pregătesc pentru școală, dar știam din experiență că, din moment ce avusesem acest vis, nu ar mai fi fost chip să adorm la loc.

„Nemaipomenit.“ Deci azi trebuie să îmi dau cu mai mult fond de ten ca să-mi acopăr cearcănele. Pun pariu că nimeni nu își mai face griji că somnul de frumusețe îi este întrerupt de amintirea rudelor moarte.

Am oftat și m-am dezvelit cu un gest dramatic înainte de a sări din pat pentru a merge la baie. Am tras perdeaua de la duș, am deschis robinetele și am lăsat să curgă apa până când baia s-a umplut de abur. Uitându-mă în oglindă, am văzut ceea ce mă temeam să văd: arătam ca și cum nu dormisem decât patru ore. Chiar așa și era. Stătusem până târziu vorbind cu lumea pe Facebook și adăugând peste 25 de prieteni noi. După calculele mele, aveam acum 11280 de prieteni. Îi cunoșteam pe toți? Nu. Dar erau șanse destul de mari ca ei să mă cunoască pe mine. Cred că se poate spune că sunt „simpatizată“ de colegii de școală. Nu aș vrea să par încrezută, dar oamenii par a fi atrași de mine. Mereu a fost așa, iar după o vreme nu m-am mai întrebat de ce. Cine ar vrea să pună la îndoială popularitatea? Doar dacă ești în partea nasoală a spectrului popularității, bineînțeles.

Am tras de umflăturile de sub ochi până când au dispărut, apoi le-am dat drumul și umflăturile au revenit, făcându-mă să arăt mult mai în vârstă decât cineva de 17 ani.

„Scârboș“, am îngăimat strâmbându-mă la reflexia mea din oglindă. Știind ce-am de făcut ca să rectific situația, m-am concentrat asupra cearcănelor și am spus *Delemin Barrit*. Am clipit și imperfecțiunile au dispărut. Zâmbind, mi-am admirat din diverse unghiuri pielea cu aspect tânăr, apoi am intrat la duș, relaxându-mă la abur. Mi-am pus mâinile pe perete și mi-am rezemat capul lăsând apa să curgă pe gât, pe umeri și pe spate. Visul pe care îl aveam despre Bridget Bishop mă lăsa cu o durere puternică în partea de sus a corpului. Partea rațională din mine spunea că e probabil din cauza stresului, dar partea magică din mine se gândea la posibilitatea ca gâtul să mă doară pentru că eram legată de Bridget prin vis în momentul spânzurării.

O oră mai târziu eram spălată și coboram să mănânc și să mă uit la CNN. Nu sunt prea mulți tineri de vârsta mea care se uită la știri, dar eu cred că e important să ai idei de cele ce se întâmplă în lume. Nu-mi place să fiu luată prin surprindere când oamenii aduc în discuție evenimente actuale. Pe lângă asta, cred că e important să încerci să distrugi stereotipul că fetele frumoase nu pot fi și deștepte în același timp. Mi s-a spus de foarte multe ori că eu stau bine la ambele capite.

În timp ce apăsam pe telecomandă, am luat cutia de cereale Frutty Pebbles din cămară și mi-am turnat cu generozitate în castron. M-am lăsat să alunec în scaunul din fața televizorului, cu picioarele atârinate peste mâner, și am început să mestec din cerealele dulci. Micul dejun era cea mai importantă masă a zilei, iar eu nu pierdeam nicio ocazie de a-mi începe ziua cu dreptul.

Am încercat să fiu atentă la ce spuneau crainicii de știri, dar, după câteva minute, gândul mi-a zburat la visul pe care îl avusesem. Nu era prima oară. Îl mai avusesem de sute de ori, de fapt. Dar indiferent de câte ori l-aș fi avut, mereu îmi lăsa un sentiment

neplăcut. Lăsând la o parte că era foarte dezagreabil să văd cum o femeie era spânzurată iar și iar, știam că episodul se întâmplase în realitate.

Și, ca să pună capac, femeia îmi mai fusese și rudă.

În fine, deci femeia îmi era străbunică de cu multe generații în urmă. Eram descendenta lui Bridget Bishop. Și, deși ai putea crede că e o referință cu care aș putea să amuz lumea la o petrecere, oamenilor li se cam face părul măciucă dacă le spui că stră-stră-douăzeci-de-ori-străbunica ta a fost condamnată la spânzurătoare pentru vrăjitorie la Procesul Vrăjitoarelor din Salem.

Ca să vezi!

Și dacă realitatea celor petrecute nu era destul de neliniștitoare, adaugă și faptul că visul se tot repeta. Nu degeaba li se zice coșmaruri.

Dar, spre deosebire de alte dăți, reușisem să aflu detalii în plus. Până acum nu mai auzisem conversația dintre Bridget și fiica sa. Schimbul de replici dintre ele mă secătuisese emoțional mai mult decât o făcea de obicei acest vis. Nu doar pentru ceea ce își spusese, ci pentru că se părea că mama mea nu moștenise de la bunica Bridget doar înfățișarea plăcută. De când mă știu, mama a putut mereu să comunice cu mine și altfel decât prin cuvinte. Singura diferență dintre situația noastră și cea a străbunicilor noastre era că eu am învățat mult mai devreme cum să îi blochez mamei accesul în mintea mea atunci când nu doream asta. Această răsturnare de situație m-a luat cu adevărat prin surprindere, dar în același timp mi-a dat de gândit; mai târziu trebuia să îmi amintesc să vorbesc cu mama despre asta.

Am fost trezită la realitate după câteva minute, când lingura a lovit castronul gol. În timp ce îl vâram în mașina de spălat vase, m-am uitat la ceasul de deasupra cuptorului. Mai aveam jumătate de oră la dispoziție ca să mă pregătesc de plecare și, chiar și cu magia folosită mai devreme în baie, tot trebuia să mă gândesc la cum să mă îmbrac, să mă machiez și să-mi aranjez părul.